

Arrest

nr. 75 108 van 14 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, die de Iraakse nationaliteit bezit en het sjiietisch geloof aanhangt, verklaart afkomstig te zijn van Nasseriyah in Zuid-Irak. U en uw familie zouden niet politiek actief zijn geweest in Irak. Op 20 augustus 2009 zou u tot het Iraakse leger zijn toegetreden. Sinds 2 januari 2010 zou u zijn ingezet op controle- en wachtposten in de regio ‘al Ammara’ in Zuid-Irak. U zou er zijn belast met de controle op wapen- en goederensmokkel. U diende ook te voorkomen dat er in die regio bermbommen door gewapende groeperingen werden geplaatst. U zou tevens huiszoekingen en invallen hebben verricht, op zoek naar wapens en explosieven. Op 2 augustus 2010 zou uw eenheid een verdachte wagen hebben

aangehouden en onderzocht. Eén van de twee inzittenden zou op uw lijst van door 'Justitie' gezochte personen hebben gefigureerd. Er zouden wapens en explosieven in de wagen zijn gevonden. U zou de twee verdachten hebben gearresteerd en overgedragen aan uw overste. Ze zouden zijn overgebracht naar de antiterrorisme-eenheid. Vier dagen later zou uw overste u hebben gemeld dat u in deze zaak dient te getuigen op de burgerlijke rechtbank van 'al Amarra'. De twee verdachten zouden er worden berecht op basis van artikel 4 van de antiterrorisme-wet. De dag daarop, namelijk op 6 augustus 2010, zou u een anonieme dreigtelefoon hebben ontvangen. U zou onder druk zijn gezet om niet te getuigen voor de rechtbank. Men dreigde er mee u en uw familie te doden. Diezelfde dag zou u ook een anonieme dreigbrief hebben ontvangen met een gelijkaardige waarschuwing om niet te verschijnen op de rechtszitting. U zou vervolgens hebben beslist om Irak te ontvluchten. Op 10 augustus 2010 zou u in het bezit van uw Iraaks paspoort een vlucht naar Turkije hebben genomen. Vervolgens zou u illegaal per vrachtwagen naar België zijn doorgereisd waar u op 26 september 2010 aankwam. De volgende dag verklaarde u zich vluchteling.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend en dit omwille van de volgende redenen.

Vooreerst zijn er ernstige twijfels gerezen omtrent uw toetreding bij het Iraakse leger. Ter staving hiervan legde u een militaire kaart neer. Echter, bij de authenticiteit van deze kaart kunnen er ernstige vraagtekens worden geplaatst. Zo blijkt dit document overduidelijk een ingescande kleurenkopie te zijn en geenszins een origineel. Ook de stempel op de kaart is overduidelijk een kopie. Hiermee geconfronteerd gaf u plots aan dat het inderdaad een kopie betreft en dat het origineel door de smokkelaar zou zijn meegenomen. U zou de kopie in Irak hebben achtergelaten en uw broer zou u deze, na uw vertrek uit Irak, geplastificeerd per post hebben verstuurd (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Deze uitleg volstaat niet om de kaart als afdoend bewijsmateriaal voor uw dienst bij het leger naar voor te schuiven. Immers, het betreft daarenboven een document met opvallende fouten en gebreken. Zo staan er op de Engelse ommekant van de kaart zware spellingsfouten: 'Ministry of Devance' i.p.v. 'Ministry of Defense', 'Wadian NO' i.p.v. 'Weapon NO'. Dit laatste veld is bovendien niet ingevuld met nummer of referentie van uw wapen. Uw uitleg als zou het wapennummer niet worden genoteerd omdat u uw wapen niet bij u mocht houden strookt niet met uw voorgehouden profiel als militair die controleposten moest bewaken en invallen deed (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Ook staat er één enkele datum, namelijk 1 februari 2010, vermeld op de badge, die volgens de Arabische versie van de kaart de uitgiftedatum zou zijn. Op de Engelse versie (ommekant) staat er enkel 'date' vermeld zonder verdere duiding. Het veld 'Rank' (rang) is ingevuld met 'co'. Een onbegrijpelijke term waarvan niet kan worden afgeleid dat u de rang 'Arif' of 'Sergeant' zou hebben gehad wat wel als dusdanig op de Arabische kant staat vermeld (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Uit bovenstaande dient afgeleid dat het geheel ongeloofwaardig is dat dit gebrekkig opgestelde document is afgeleverd door de Iraakse autoriteiten en eerder een namaking betreft.

U legde tevens een opleidingsattest neer voor 'Arif' (Sergeant) en een attest van uw overplaatsing naar uw militaire standplaats in 'al Amarra' (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Ook deze documenten volstaan niet als bewijsmateriaal van uw tewerkstelling bij het Iraakse leger. Immers, beide documenten betreffen kopieën en geenszins originelen waardoor de bewijswaarde ervan gering is. Bovendien is het zeer opvallend dat de smokkelaar al uw originele documenten van het leger in beslag zou hebben genomen. Zo verklaarde u dat ook uw mobiele telefoon waarin foto's van u als soldaat werden opgeslagen door uw smokkelaar is afgenomen (zie gehoorverslag CGVS, p. 8).

Bovenstaande vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van uw tewerkstelling bij het Iraakse leger. Bijgevolg rijzen er evenzeer twijfels bij de waarachtigheid van de door u ingeroepen problemen met leden van een gewapende groepering tengevolge uw zogenaamde engagement binnen het Iraakse leger.

U zou door deze groepering zijn bedreigd na arrestatie van twee militanten die u bij een controle betrapte op het bezit van wapens en explosieven (zie gehoorverslag CGVS, p. 12, p. 13, p. 14). U verklaarde dat één van de gearresteerden door 'Justitie' zou worden gezocht op basis van artikel 4 van de antiterrorisme-wet (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Gevraagd voor welke rechtbank deze persoon na zijn arrestatie moest verschijnen, verklaarde u dat hij zou worden berecht door de 'burgerlijke' rechtbank van 'al Ammara'. Het zou om de rechtbank in beroep gaan (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Uzelf zou door de rechter van deze rechtbank zijn opgeroepen als getuige (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Echter, u kon van deze dagvaarding geen enkel begin van bewijs voorleggen. Uw uitleg als zou u de dagvaarding niet zelf hebben ontvangen maar zijn toegekomen bij de verantwoordelijke van uw 'fawj' (eenheid) is onvoldoende. U zegt dat het om een militair bevel ging om te gaan getuigen maar dan nog zou u hiervan een begin van bewijs moeten kunnen neerleggen (zie gehoorverslag CGVS, p. 13, p. 14).

Overigens is het merkwaardig dat u persoonlijk zou hebben moeten getuigen op de rechtbank in een zaak waar de door u aangehouden persoon overeenkomstig een lijst van gezochte personen van 'Justitie' zou zijn aangehouden (zie gehoorverslag CGVS, p. 12, p. 13) en zou zijn overgedragen aan de autoriteiten. Immers, uw getuigenis heeft weinig meerwaarde voor het gerechtelijk onderzoek daar de persoon in kwestie gezocht wordt door Justitie wat impliceert dat er duidelijk al een dossier tegen hem bestond.

Dient in deze context evenzeer te worden opgemerkt dat u niet kan aangeven vanuit welke hoek of door welke groepering of militie u zou zijn bedreigd. Zowel de dreigtelefoon als dreigbrief waren anoniem (zie gehoorverslag CGVS, p. 13-14). Dan nog mag worden aangenomen dat u toch enig idee zou moeten hebben wie de daders zijn of met welke groepering de twee arrestanten mogelijks zijn gelieerd. Vermits er al een onderzoek gaande was tegen één van hen, had u zich minstens hierover kunnen informeren, bijvoorbeeld bij de overste van uw 'fawj', of bij 'Justitie' of bij de rechtbank die deze zaak behandelde.

Evenzeer dringt de vraag zich op waarom u na de dreigementen onmiddellijk besloot Irak te ontvluchten. De enige eis die werd geuit was dat u niet voor de rechtbank zou verschijnen. U had dit dreigement eerst aan uw overste kunnen melden teneinde na te gaan of uw aanwezigheid in de rechtbank wel strikt noodzakelijk was en er toch geen mogelijkheid was om aan deze getuigenis te verzaken of om als getuige misschien bijzondere bescherming te krijgen. U deed niks van dit alles en besloot onmiddellijk te vluchten. U dan ook de logische vraag gesteld hoe het intussen met de rechtszaak is gesteld en of de twee arrestanten inmiddels - én dus zonder uw getuigenis en aanwezigheid op de rechtbank - werden veroordeeld, moet u het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Dit is frappant aangezien dit de kern van uw asielaanvraag betreft.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen heeft u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk gemaakt.

U legt ter staving van uw asielaanvraag ook nog een dreigbrief neer. Het betreft een klein gekreukt papiertje met een slordig handgeschreven tekst. De herkomst van dit stuk kan onmogelijk worden nagegaan. Eender wie kan dit kattenbelletje, eender waar en wanneer, hebben opgesteld. Uw neergelegde Iraakse identiteitsdocumenten tonen weliswaar uw identiteit en afkomst uit Nassariyah in Zuid-Irak aan, welke hier niet ter discussie staan, maar zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie in gunstige zin te wijzigen.

Tot slot wenst het CGVS op te merken dat naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus kan krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Iraakees toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB's "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak", dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010.

De geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal nog steeds erg verschillend. De gerapporteerde incidenten vonden vooral plaats in de vijf Centraal-Iraakse provincies waar de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch blijft. In de zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag. De veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak is relatief stabiel.

Het geweld in Irak neemt nog steeds verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 en in 2010 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard.

In het zuiden blijft de aanwezigheid van sjiietische milities het grootste veiligheidsprobleem. Sommige sjiietische militante groeperingen pleegden kleinschalige aanslagen tegen de Amerikaanse aanwezigheid en de Iraakse veiligheidsdiensten. De vele kleine explosies (meestal "improvised explosive device" of IED's) veroorzaakten weinig slachtoffers, maar eerder materiële schade. Het aantal incidenten met IED's is sinds midden 2009 opmerkelijk gedaald.

In mei en augustus 2010 werden over heel Irak en ook in het zuiden een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarbij vele burgerslachtoffers vielen. Buiten deze sporadische aanslagen is de veiligheidssituatie in Zuid-Irak wel relatief stabiel gebleven (zie bijgevoegde SRB "Actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" van april 2009, p. 18-21 en "Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers" van juli 2010).

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U komt uit de stad Nasseriyah, in de provincie Thi Qar, in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie actueel relatief kalm is. De veiligheidssituatie bleef er de voorbije twee jaar zo goed als ongewijzigd. Het aantal incidenten, waarbij burgers het slachtoffer werden, blijft er laag. In Thi Qar worden heel wat veiligheidsmaatregelen genomen om deze kalme situatie in stand te houden en deze aanpak blijkt dan ook te werken (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010). U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Nasseriyah, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Nasseriyah in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Nasseriyah aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

Hij citeert artikel 1 van de Conventie van Genève van 1951 en toetst zijn situatie en feitenrelaas aan de criteria zoals vastgelegd in dit artikel, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen, rechtsleer van D. Vanheule en het "Handbook on procedures and Criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees" van UNHCR.

Verzoeker volhardt inzake zijn militaire kaart in zijn verklaringen zoals afgelegd bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Zijn originele militaire kaart werd afgenomen door de smokkelaar en het werd verzoeker verboden de reis naar Europa te maken met documenten die zijn identiteit aantonen. Hij had voor zijn vertrek een kopie genomen van de militaire kaart en zijn broer heeft deze geplastificeerd om beschadigingen te voorkomen. Dat er spellingsfouten staan op de kaart of bepaalde zaken niet werden ingevuld kan verzoeker niet verklaren. Hij heeft de militaire kaart zo van de autoriteiten ontvangen en zich daar geen vragen bij gesteld.

Verzoeker wijst erop dat hij een opleidingsattest en een attest van overplaatsing heeft neergelegd ter staving van zijn tewerkstelling bij het leger. Verweerder weigert deze in overweging te nemen omdat het kopieën zijn. Verzoeker verkeert echter in de onmogelijkheid de originelen voor te leggen. Hij heeft al zijn documenten meegenomen toen hij het land verliet doch de smokkelaar heeft deze afgenomen. Aangezien er foto's van verzoeker als militair in zijn gsm stonden heeft de smokkelaar deze ook afgenomen. Dat smokkelaars persoonlijke documenten van hun klanten afnemen is geen rariteit. Het gebeurt wel vaker dat vluchtelingen de raad krijgen persoonlijke documenten af te geven gezien zij bij controle onderweg het risico lopen te worden teruggestuurd.

Verzoeker merkt op dat verweerder enkel uitgaat van de voorgelegde documenten om zijn tewerkstelling bij het leger te beoordelen. Zijn gedetailleerde en coherente verklaringen ter zake worden volledig genegeerd.

Dat verzoeker zijn oproeping om te getuigen niet kan staven verklaart hij doordat hij nooit een oproeping heeft ontvangen. Hij volhardt in en citeert uit zijn verklaringen bij het CGVS. Verzoeker stond er op het moment van de oproeping niet bij stil dat hij deze op één of ander moment zou moeten staven en dacht er niet aan kopie op te vragen. Nu hij is gevlucht kan hij dit niet meer bekomen daar hij is gedeserteerd. De kans dat het leger hem zal willen helpen is onbestaande. Bovendien zijn ook zijn vrouw en kinderen uit Nasseriyah gevlucht zodat zijn vrouw in de onmogelijkheid is om documenten te vergaren. Wat er merkwaardig is aan het feit dat hij zou moeten getuigen is voor verzoeker onduidelijk. Zijn getuigenis zou betrekking hebben op het laatste feit, namelijk het smokkelen van wapens en zou het bestaande dossier kracht bijzetten.

Inzake de motivering dat hij niet kan aangeven door welke groepering of militie hij wordt bedreigd stelt verzoeker dat hij tijdens het gehoor bij het CGVS heeft verklaard dat de dreigtelefoon en dreigbrief uitgingen van anonieme personen. Hij had niet de bevoegdheid om gegevens uit het reeds bestaande dossier op te vragen of te raadplegen. Naderhand kon hij zich hierover niet meer informeren gezien hij onmiddellijk vluchtte uit Irak.

Dat hij onmiddellijk is gevlucht wijt verzoeker aan het feit dat hij de dreigementen als ernstig ervoer. Hij citeert zijn verklaringen van bij het CGVS en stelt dat het 'nooit met rust laten' los staat van het al dan niet getuigen voor de rechtbank. Hij was verantwoordelijk voor de aanhouding van de gezochte persoon en de groepering zal hiervoor wraak nemen.

Verzoeker stelt nog dat hij als militair behoort tot een groep van personen die een hoger risico lopen om slachtoffer te worden van terreurdaden door gewapende groeperingen. Ook in het Zuiden van Irak is de situatie niet stabiel. Gelet op de beperkte middelen dienen de autoriteiten prioriteiten te stellen en was bescherming bieden aan verzoeker niet prioritair.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker verklaart te worden vervolgd omdat hij een aantal verdachten heeft gearresteerd in de uitoefening van zijn functie als militair. De geloofwaardigheid van zijn beweerde werkzaamheden als militair wordt echter op fundamentele wijze ondergraven door de militaire kaart die hij neerlegde (administratief dossier, stuk 12; stuk 13: documenten). Verzoeker verklaarde dat het door hem neergelegde stuk een kopie betrof van zijn originele militaire kaart (administratief dossier, stuk 6, p.8). De Engelstalige versie van deze kaart vertoont echter dermate frappante spellingsfouten en gebreken dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de bewering dat het een kopie zou betreffen van een stuk dat daadwerkelijk door de Iraakse autoriteiten zou zijn afgeleverd. Zo staat op deze kaart "Minstry

of *Devance*” in plaats van “*Ministry of Defense*”, staat hierop “*Wadian NO*” in plaats van “*Weapon NO*” en is dit laatste veld daarenboven niet ingevuld met een nummer of referentie van verzoekers wapen. De uitleg die verzoeker voor deze vaststelling gaf, namelijk dat hij zijn wapen niet bij zich zou hebben mogen houden, wordt in de bestreden beslissing met recht niet afdoende geacht daar deze niet strookt met zijn voorgehouden profiel als militair die controleposten moest bewaken en invallen deed. Bovendien staat op de Engelstalige versie van de kaart één enkele datum vermeld, waarbij enkel de vermelding “*Date*” wordt weergegeven, en dit ondanks dat deze datum volgens verzoekers verklaringen en volgens de Arabische versie van de kaart de uitgiftedatum zou zijn (*ibid.*, p.8). Verder is het veld “*Rank*” ingevuld met de term “*co*”, een onbegrijpelijke term waarvan niet kan worden afgeleid dat verzoeker de rang ‘Arif’ of ‘sergeant’ zou hebben gehad zoals hij verklaarde (*ibid.*, p.7). Wanneer verzoeker tijdens het gehoor bij het CGVS werd geconfronteerd met het feit dat de militaire kaart veel en wel zeer opvallende spellingsfouten bevat, had hij hiervoor geen uitleg (*ibid.*, p.8). Verzoeker biedt in onderhavig verzoekschrift evenmin ook maar enige dienstige verklaring voor deze vaststelling. Dat hij desalniettemin vasthoudt aan de militaire kaart en volhoudt deze van de autoriteiten te hebben ontvangen is niet ernstig en doet op manifeste wijze afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid.

Verzoeker bracht om zijn beroepsactiviteit te staven voor het overige nog een opleidingsattest voor sergeant en een attest van overplaatsing naar Amarra bij, doch beide documenten betreffen slechts kopieën een geen originelen (administratief dossier, stuk 12; stuk 13: documenten). Derhalve kan aan deze documenten, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën en te meer nu verzoeker zich ter adstructie van zijn beweerde beroepsactiviteiten als militair reeds bediende van de voormelde kennelijk gebrekkige militaire kaart, geen bewijswaarde worden toegekend.

Gelet op het voorgaande brengt verzoeker geen overtuigende bewijzen bij van zijn voorgehouden tewerkstelling als beroepsmilitair, dewelke nochtans aan de basis zou liggen van de aangevoerde problemen. Verzoeker beweert dat hij in de onmogelijkheid zou verkeren om de originelen voor te leggen omdat de smokkelaar deze in beslag zou hebben genomen, doch het is opvallend dat de smokkelaar alle originele documenten van het leger in beslag zou hebben genomen. De algemene bewering dat het wel vaker gebeurt dat vluchtelingen de raad krijgen persoonlijke documenten af te geven om terugsturing te vermijden doet aan deze vaststelling geen afbreuk, te meer daar deze niet kan verklaren waarom de smokkelaar tevens verzoekers gsm, waarop foto's van hem als soldaat zouden zijn opgeslagen, zou hebben afgenomen (administratief dossier, stuk 6, p.8). Verzoeker toont bovendien niet aan dat hij ook maar enige poging zou hebben ondernomen om, eventueel via zijn familieleden in Irak of door contact op te nemen met ex-collega's of zijn voormalige oversten, alsnog enig overtuigend bewijselement te verkrijgen ter staving van zijn beroepsactiviteiten in Irak. Dat zijn vrouw en kinderen zouden zijn gevlucht doet hieraan geen afbreuk nu zowel verzoekers ouders als zijn drie broers, zijn twee zussen en hun families nog in Nasseriyah wonen (*ibid.*, p.2-3). Dat het leger hem, omdat hij zou zijn gedeserteerd, niet zou willen helpen betreft een blote *post factum* bewering nu nergens uit zijn verklaringen blijkt dat hij zelfs maar zou hebben getracht om via deze weg de nodige documenten te bekomen. Bovendien maakt verzoeker met deze algemene bewering niet aannemelijk dat geen van zijn ex-collega's of voormalige oversten bereid zouden zijn om hem te voorzien van enig begin van bewijs inzake zijn beroepsactiviteit. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat het feit dat verzoeker in de onmogelijkheid zou zijn om documenten te bekomen ter staving van zijn activiteiten als beroepsmilitair geenszins kan verklaren of vergoelijken dat hij zich ter adstructie hiervan bedient van een dermate twijfelachtig stuk als de voormelde militaire kaart.

De voormelde vaststellingen maken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde werkzaamheden als beroepsmilitair in Irak. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hij ingevolge deze werkzaamheden verklaart te hebben ondervonden.

Verzoeker legde bovendien incoherente verklaringen af omtrent zijn concrete problemen. Zo blijkt uit zijn verklaringen in de vragenlijst duidelijk dat zij “*een aantal vrachtwagens*” aanhielden, alsmede dat meerdere van de verdachten die zij tegenhielden voor controle zouden hebben gefigureerd op de lijst van gezochte personen van justitie, daar hij aangaf: “*De chauffeurs van deze vrachtwagens stonden op een zwarte lijst en werden door de overheid gezocht*” (administratief dossier, stuk 9, vragenlijst, p.2). Uit verzoekers verklaringen bij het CGVS blijkt echter dat zij slechts één pick-up, met hierin twee personen, zouden hebben tegengehouden in plaats van verscheidene vrachtwagens. Bovendien verklaarde hij eenduidig dat daarbij slechts één van de twee personen die zij lieten stoppen op de lijst met door justitie gezochte personen stond. Wanneer vervolgens uitdrukkelijk werd gevraagd of de andere niet werd gezocht, antwoordde hij nogmaals duidelijk dat slechts één van de twee personen werd gezocht en dat de andere niet op de kwestieuze lijst stond (administratief dossier, stuk 6, p.12).

Verzoeker brengt bovendien niet het minste begin van bewijs bij ter staving van het feit dat hij als getuige diende te verschijnen voor de rechtbank. Hijzelf zou nochtans door de rechter zijn opgeroepen als getuige. Gevraagd of hij een dagvaarding ontving, antwoordde hij dat het een dagvaardingsbrief was die hij niet persoonlijk ontving doch die op de Fawj lag. Verzoeker wist niet waarom hij deze niet in persoon ontving en gaf aan dat het een militair bevel was (*ibid.*, p.13). Zelfs indien de dagvaarding of oproeping niet aan hem in persoon werd gestuurd, kan nog redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker hieromtrent enig begin van bewijs zou moeten kunnen aanbrengen. De blote bewering dat het leger hem niet zal willen helpen omdat hij zou zijn gedeserteerd is geenszins afdoende om het ontbreken van enig bewijs ter zake te verklaren. Verzoeker toont immers niet aan zelfs maar enige poging te hebben ondernomen teneinde via deze weg de nodige documenten te bekomen. Dat hij, indien hij daadwerkelijk als getuige zou zijn opgeroepen voor een rechtbank, hiervan noch via zijn hoger vermelde familieleden, noch via een eventuele contactopname met ex-collega's of zijn voormalige oversten, noch via de rechtbank waarvoor hij werd opgeroepen enig begin van bewijs zou kunnen bekomen is hoe dan ook niet aannemelijk.

Daarenboven kon verzoeker niet preciseren vanuit welke hoek of door welke groepering of militie hij zou zijn bedreigd. In de vragenlijst beperkte hij zich tot de verklaring dat hij werd bedreigd door een vermoedelijk islamitische partij, waarbij hij niet kon aangeven tot welke strekking deze behoorde (administratief dossier, stuk 9, vragenlijst, p.2). Bij het CGVS gaf hij zelfs aan niet te weten of de gearresteerde verdachte al dan niet tot een groepering behoorde en kon hij niet preciseren welke groepering hem bedreigde (administratief dossier, stuk 6, p.13, 15). Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat hij zich, alvorens de drastische beslissing te nemen het land te verlaten, eventueel via zijn oversten, bij justitie of bij de rechtbank die de zaak behandelde, zou hebben geïnformeerd omtrent zijn belagers. De ongefundeerde *post factum* bewering dat hij daartoe de bevoegdheid niet had kan niet worden aangenomen nu nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij ook maar enige poging zou hebben ondernomen om zich via één van de voormelde kanalen te informeren omtrent de gegevens. Dat zijn overste, justitie noch de rechtbank hem omtrent het voormelde hadden willen informeren is voorts, gelet op verzoekers verdienste bij de arrestatie van de verdachte en het feit dat hij werd opgeroepen als getuige in diens rechtszaak, geenszins aannemelijk. Verzoeker heeft zich vanuit België evenmin geïnformeerd over de stand van zaken in het kader van zijn problemen. Zo blijkt uit zijn verklaringen, zoals aangehaald in de bestreden beslissing, dat hij niet wist hoe het intussen met de rechtszaak is gesteld en evenmin kon aangeven of de twee arrestanten inmiddels werden veroordeeld. Dat hij heeft nagelaten zich te informeren omtrent de kern van zijn asielrelaas getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas. De neergelegde documenten vermogen niet de teloorgegane geloofwaardigheid van dit relaas te herstellen (administratief dossier, stuk 12; stuk 13: documenten). De militaire kaart, het opleidingsattest voor sergeant en het attest van overplaatsing naar Amarra werden reeds hoger besproken. De dreigbrief bevat een louter handgeschreven stuk tekst dat door eenieder, om het even waar en om het even wanneer kan zijn opgesteld. De herkomst van dit document kan dan ook onmogelijk worden nagegaan. Verzoekers identiteitsdocumenten en het woonattest tonen slechts zijn identiteit en afkomst aan dewelke *in casu* niet worden betwist.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers eerste middel is ongegrond.

2.3. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en de materiële motiveringsverplichting, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

Hij benadrukt dat zijn identiteit en zijn afkomst van Nasseriyah niet worden betwijfeld. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus moet worden beoordeeld op basis van de recente feitelijke gegevens in het land van herkomst. De informatie die verweerder hanteert dateert van 20 december

2010 en kan, gelet op het onstabiele karakter van de veiligheidssituatie in Irak, niet meer als actueel worden beschouwd. Evenmin kunnen de richtlijnen van het UNHCR van 2009 en 2010 als voldoende recent worden beschouwd. Verweerder is blind voor de werkelijkheid. Irak valt niet op te splitsen in veilige en niet-veilige regio's. In alle provincies sluimert geweld en loeren terroristische aanslagen om de hoek. In 2011 zijn terroristische aanslagen gepleegd in de Zuidelijke provincies, met burgerslachtoffers tot gevolg. Bij wijze van voorbeeld haalt verzoeker vier incidenten aan. Bovendien wordt de subsidiaire beschermingsstatus die aan personen uit Zuid-Irak werd toegekend nog niet ingetrokken, wat betekent dat het nog niet 100% veilig is om mensen terug te sturen. Schijnbare stabiliteit is onvoldoende om de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

2.4. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet welk artikel van de door hem aangevoerde richtlijn hij *in casu* geschonden acht noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd. Derhalve wordt deze schending hiervan niet dienstig aangevoerd.

Inzake de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, kan dienstig worden verwezen naar het gestelde dienaangaande *sub* 2.2.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 2.2. gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Daar waar verzoeker aanvoert dat de informatie in het administratief dossier omtrent de algemene situatie in zijn regio van herkomst niet meer actueel zou zijn, dient te worden opgemerkt dat uit de bij het verzoekschrift gevoegde informatie weliswaar blijkt dat zich aldaar in de loop van 2011 sporadisch kleinschalige incidenten voordeden, doch dat hieruit geenszins kan worden afgeleid dat de situatie in Nasseriyah beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de omstandige en gedetailleerde informatie die verweerder bij de nota voegt, welke dateert van 30 november 2011 en waarin uitgebreid wordt ingegaan op de veiligheidssituatie in verzoekers provincie, blijkt dat de situatie aldaar niet van die aard is dat er voor burgers een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet (rechtsplegingsdossier, stuk 5).

Gelet op het voorgaande toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS